

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

CAMERA PRELIMINARĂ

Încheierea nr.698

Dosar nr.2130/1/2014

Ședința din Camera de Consiliu din 24 iulie 2014

JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ: Ilie Iulian Dragomir

Magistrat asistent: Raluca Florentina Niculae

Pe rol soluționarea plângerii formulată de petenta **Firea Gabriela** împotriva ordonanței nr.1139/II-2/2014 din data de 12.05.2014 dispusă de procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Fără citarea părților, fără participarea acestora și a procurorului, potrivit art.341 alin.5 C.p.p.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent care a învederat faptul că prin încheierea din data de 20 iunie 2014, pronunțată de Judecătorul de Cameră preliminară din prezenta cauză, s-a admis cererea formulată de petenta **Firea Gabriela**, privind sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.312 alin.2 C.p.p în măsura în care se aplică Președintelui României.

A fost sesizată Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.312 alin.2 C.p.p., în măsura în care se aplică Președintelui României, în raport cu prevederile art.1,art.16,art.84 și art.72 din Constituția României, iar până în prezent nu a fost comunicată soluția pronunțată de Curtea Constituțională în cauză .

S-a amânat cauza și s-a fixat termen pentru soluționarea pe fond a plângerii formulată de petenta **Firea Gabriela**, pentru termenul de astăzi 24 iulie 2014, în Camera Preliminară, fără citarea părților, fără participarea acestora și a procurorului, potrivit art.341 alin.5 C.p.p.

Judecătorul de Cameră Preliminară constată că s-a îndeplinit procedura de înștiințare a părților, a fost atașat dosarul nr. 238/P/2014 și ordonanța nr.1139/II-2/2014, iar petenta și procurorul nu au depus note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii, motiv pentru care reține cauza spre soluționare.

JUDECĂTORUL DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,

Asupra plângerii penale de față;

În baza actelor și lucrărilor dosarului constată următoarele:

A. Prin ordonanța nr.238/P/2014 din data de 18.04.2014 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică, s-a dispus: Suspendarea urmăririi penale a Președintelui României, BĂSESCU TRAIAN, întrucât există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

În temeiul disp.art.313 alin.2 C. proc. pen. ordonanța de suspendare a urmăririi penale se comunică către:

- FIREA GABRIELA,
- Președintele României, BĂSESCU TRAIAN,

Pentru a dispune astfel procurorul de caz a reținut următoarele:

La dala de 16.04.201 a fost înregistrată plângerea penală formulată de FIREA GABRIELA, senator în Parlamentul României, împotriva Președintelui României, BĂSESCU TRAIAN, pentru săvârșirea infracțiunilor de amenințare și șantaj, prevăzute de art. 206 și art. 207 Cod Penal.

Prin ordonanța din dala de 17.04.2014 s-a dispus începerea urmăririi penale în cauză cu privire la fapta sesizată, sub aspectul infracțiunii de șantaj, prev. de art. 207 alin. 2 Cod Penal, constând în aceea că la data de 13 aprilie 2014, în cadrul unui interviu acordat emisiunii „Jocuri de putere”, difuzată de postul de televiziune „REALITATEA TV”, președintele României, BĂSESCU TRAIAN a făcut afirmații care au fost considerate de senatorul FIREA GABRIELA ca fiind o amenințare directă la adresa sa și a familiei sale, pe care le-a perceput ca o modalitate de a fi împiedicată în realizarea atribuțiilor parlamentare, de membru și comunicator de presă în cadrul Comisiei parlamentare de anchetă pentru verificarea legalității achiziției terenurilor din zona comunei Nana, județul Călărași.

Ulterior, la data de 18.04.2014 a fost înregistrată o sesizare formulată de un număr de 170 parlamentari, care prezintă identitate de obiect și persoane.

Având în vedere calitatea specială a persoanei față de care s-a formulat plângerea, aceea de Președinte al României, procurorul a reținut că, în cauză sunt aplicabile disp. art. 312 alin. 2 C. proc. pen. în sensul că există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

Procurorul a motivat că, în conformitate cu disp. art. 84 alin. 2 raportat la art. 96 alin.1 din Constituția României „Președintele României se bucură de imunitate. Prevederile art. 72 alin. 1 se aplică în mod corespunzător”.

Imunitatea - și, în consecință, responsabilitatea penală a președintelui României - este prevăzută la art.84 alin.2 din Constituție, cu trimitere la art.72 alin.1 care se referă la imunitatea parlamentarilor și specifică faptul că aceștia „nu pot fi trași la răspundere juridică pentru voturile sau opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului”.

Pe de altă parte, s-a arătat că în art.96 se fac precizări suplimentare în privința situațiilor în care președintele poate fi pus sub acuzare, aceasta fiind în fapt ridicarea imunității prezidențiale.

Situația de excepție de la regimul imunității prezidențiale este reglementată de Constituție ca formă a răspunderii juridice a Președintelui, pentru înaltă trădare, pentru care legiuitorul constituant a prevăzut o procedură specială.

B. Împotriva acestei ordonanțe, petenta Firea Gabriela a formulat plângere la procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, plângere care a fost respinsă ca neîntemeiată prin ordonanța nr.1139/II-2/2014 din data de 12.05.2014 dispusă de procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pentru a dispune astfel, s-au reținut următoarele:

La data de 16.04.2014 a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică sub numărul 238/P/2014,

plângerea formulată de Firea Gabriela, senator în Senatul României (prin apărător), prin care a solicitat cercetarea penală a Președintelui României, Traian Băsescu, pentru săvârșirea infracțiunilor de amenințare și șantaj, prev. și ped. de art. 206 C.pen. și art. 207 C.pen.

Ca situație de fapt s-a precizat că în seara zilei de 13.04.2014, în cadrul unui interviu acordat postului de televiziune Realitatea TV, la emisiunea „Jocuri de putere”, Președintele României, Traian Băsescu, referindu-se la persoana senatorului a declarat: „mai bine ar sta în banca ei și s-ar ocupa de ce se întâmplă pe moșia soțului ei unde este Primar, că s-ar putea să nu-l găsească într-o zi acasă dacă ... nu-i atentă ... înțeleg că în Parohia lui se întâmplă destule lucruri rele”.

Declarația președintelui a fost făcută în contextul în care senatorul Gabriela Firea a fost numită prin Hotărârea Parlamentului nr.74/10 decembrie 2013 privind înființarea Comisiei parlamentare de anchetă pentru verificarea legalității achizițiilor terenurilor din zona comunei Nana, județul Călărași a căror deținător este fiica președintelui Traian Băsescu, membru al acestei Comisii, având în același timp și rolul de comunicator de presă al lucrărilor Comisiei.

În cauză, prin ordonanța procurorului din data de 17.04.2014 s-a dispus începerea urmăririi penale cu privire la fapta sesizată, iar prin ordonanța din data de 18.04.2014, s-a dispus suspendarea urmăririi penale în baza art.312 alin.2 C.p.p., apreciindu-se că există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

Suspendarea urmăririi penale a fost motivată în sensul că Președintele se bucură de imunitate, astfel cum aceasta este reglementată în articolul 84 al.(2) din Constituție și poate răspunde penal doar în conformitate cu dispozițiile art.96 din Constituția României.

În plângerea formulată, senatorul Gabriela Firea (prin avocat) a apreciat că amenințarea unui senator al României cu posibila dispariție a soțului dacă nu ...stă în banca ei” nu ar putea constitui o activitate de exercitare a atribuțiilor prezidențiale astfel cum sunt prevăzute de art. 91-94 și urm. din Constituția României care să intre sub incidența protecției imunității prevăzute de art.84 alin.2 din Constituția României.

S-a mai apreciat că, în lipsa stabilirii dacă afirmațiile în discuție fac sau nu parte din atribuțiile Președintelui și sunt deci ocrotite de imunitatea prevăzută de art.84 al.(2) din Constituția României, în limitele art.72 al.(1). invocarea lor pentru justificarea soluției adoptate este lipsită de orice eficiență juridică.

În urma verificărilor efectuate în cauză, s-au reținut următoarele:

Imunitatea a fost definită ca o formă de protecție a Președintelui României împotriva oricărei presiuni, abuzuri și procese șicanatorii îndreptate împotriva sa în exercitarea mandatului, având drept scop garantarea libertății de exprimare și protejarea împotriva urmăririlor judiciare abuzive.

Imunitatea Președintelui îl scutește pe acesta de răspundere juridică de orice fel, pe perioada exercitării mandatului, pentru fapte săvârșite în această perioadă, cu excepția răspunderii politice prevăzute de art. 95 din Constituție - posibilitatea de a fi suspendat - și a celei penale prevăzute de art. 96 din Constituție - posibilitatea de a fi pus sub acuzare pentru înaltă trădare.

Cele două măsuri pe care le poate lua Parlamentul (suspendare și punere sub acuzare) echivalează cu ridicarea imunității pentru Președinte, care nu poate răspunde juridic, în perioada exercitării mandatului, decât pentru faptele de înaltă trădare. În acest caz, punerea sub acuzare poate fi hotărâtă de Camera Deputaților și Senat, în ședință

comună, cu votul a cel puțin două treimi din numărul deputaților și senatorilor. Competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție.

Dacă s-a pronunțat o hotărâre definitivă de condamnare, Președintele este demis de drept.

S-a arătat că, textul constituțional nu este la fel de explicit ca cel privind imunitatea parlamentarilor, fapt pentru care, printr-o interpretare sistematică a Constituției se reține că sunt aplicabile regulile privind lipsa răspunderii juridice pentru voturile sau pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului (art.84 alin.2 trimite explicit la art.72 al.(1) din Constituție). În ceea ce îl privește pe președinte, se aplică numai lipsa răspunderii juridice pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, întrucât președintele nu votează în activitatea specifică funcției pe care o îndeplinește.

Astfel, prima teză a art.84 alin.(2) teza I din Constituție reglementează imunitatea de drept procedural a șefului statului. Teza finală a aceluiași articol are ca obiect imunitatea de drept material, motiv pentru care și trimiterea este făcută doar la prevederile art. 72 alin.(1) din Constituție în raport cu imunitatea parlamentară, iar nu și la alineatele următoare care detaliază aspecte de imunitate procedurală pentru parlamentari.

Imunitatea procedurală - art.84 alin.(2) teza I din Constituție - este aplicabilă în cazul tuturor infracțiunilor care ar putea fi săvârșite și împiedică orice act procesual și procedural, iar nu doar măsurile procesuale prevăzute expres de art.72 alin(2) și (3) din Constituție, care nu pot fi exercitate în considerarea existenței imunității procedurale.

Intră sub incidența imunității orice infracțiune, cu excepția infracțiunii de înaltă trădare, pentru care Constituția reglementează distinct procedura punerii sub acuzare.

Textul articolului 84 alin.(2) teza I din Constituție nu permite stabilirea existenței sau inexistenței imunității de drept material (denumită și imunitate funcțională), deoarece aceasta presupune să se stabilească că fapta a fost comisă în sfera exercitării atribuțiilor de serviciu, ceea ce impune intrarea pe fondul cauzei, efectuarea unor acte procesuale sau procedurale, pe care imunitatea procedurală nu le permite, pe perioada pe care aceasta operează.

Limita materială a imunității funcționale a fost analizată și în practica Curții Constituționale.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că, atitudinile și opiniile imputate Președintelui României nu pot fi caracterizate ca încălcări ale Constituției, în condițiile în care - referitor la relația Președintelui cu partidele politice - în art. 84 din Legea fundamentală se prevede că acesta nu poate fi membru al unui partid politic, dar nu i se poate interzice să păstreze legături cu partidul care l-a susținut în alegeri sau cu alte partide politice. O asemenea interdicție nici nu ar fi în spiritul Constituției, în condițiile în care Președintele României este ales în funcție prin sufragiu universal, pe baza unui program politic, și are față de electorat datoria să acționeze pentru îndeplinirea acestui program, este evident că, pentru realizarea programului pentru care a fost ales, președintele poate dialoga în continuare fie cu partidul din care a făcut parte, fie cu oricare alt partid, care ar sprijini realizarea programului(...)

Președintele României se bucură de imunitate în condițiile art. 72 alin.(1), adică pentru opiniile exprimate în exercitarea mandatului(...) Cu toate acestea, neputând reține că opiniile politice exprimate în forme care dovedesc lipsă de respect față de partenerii politici constituie fapte grave de încălcare a Constituției, Curtea Constituțională reafirmă convingerea că raporturile instituționale între participanții la viața publică trebuie să se

desfășoare în forme civilizate, pentru a se asigura și pe această cale promovarea valorilor supreme consacrate și garantate prin art. 1 din Legea fundamentală" (A.C.C.nr.1/2007).

Tot în jurisprudența Curții Constituționale s-a considerat că, „opiniile, judecățile de valoare sau afirmațiile titularului unui mandat de demnitate publică - așa cum este Președintele României, autoritate publică unipersonală, ori cum este conducătorul unei autorități publice-referitoare la alte autorități publice(...), rămân în cadrul limitelor libertății de exprimare a opiniilor politice, cu îngrădirile prevăzute de art.30 alin.(6) și (7) din Constituție " (D.C.C.nr.53/2005).

S-a arătat că, libertatea de exprimare nu trebuie să genereze conflicte juridice de natură constituțională între puterile statului, sens în care s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr.435/2006. astfel: „...Statutul constituțional al Președintelui și al primului – ministru, precum și rolul acestora în cadrul democrației constituționale îi obligă să își aleagă forme adecvate de exprimare, astfel încât criticile pe care le fac la adresa unor puteri ale statului să nu se constituie în elemente ce ar putea genera conflicte juridice de natură constituțională între acestea".

Față de cele expuse mai sus, se reține că singura protecție absolută pe care imunitatea funcțională o asigură Președintelui României este cea legată de exprimarea, în timpul mandatului a opiniilor politice.

S- a reținut că, pentru faptele săvârșite în timpul mandatului, dar care nu au legătură cu atribuțiile ce revin Președintelui în exercitarea acestuia, se aplică numai imunitatea de drept procedural. Astfel că, după încetarea mandatului, Președintele poate fi cercetat pentru astfel de fapte.

Având în vedere însă faptul că imunitatea procedurală, astfel cum este prevăzută în art.84 alin.(2) teza I din Constituție împiedică orice act procesual și procedural, iar nu doar pe cele prevăzute expres de art. 72 alin (2) și (3) din Constituție care se referă la imunitatea parlamentară, plângerea petentei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

C. Prin cererea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, sub nr.2130/1/2014, petenta Firea Gabriela a formulat plângere penală împotriva ordonanței nr.1139/II-2/2014 din data de 12.05.2014 dispusă de procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În motivarea plângerii petenta a învederat că la data de 16.04.2014 a înregistrat plângerea penală împotriva numitului Băsescu Traian, actualmente Președintele României, pentru săvârșirea infracțiunilor de amenințare și șantaj prev.și ped.de art. 206 C.pen.și de art. 207 C.pen.

S-a arătat faptul că, în seara zilei de 13.04.2014, în cadrul unui interviu acordat la postul de televiziune Realitatea TV, la emisiunea "Jocuri de putere" realizata de Rareș Bogdan, numitul Băsescu Traian, referindu-se la petentă, a declarat: *"mai bine ar sta în banca ei și s-ar ocupa de ce se întâmplă pe moșia soțului ei unde este Primar, că s-ar putea sa nu-l gădescă într-o zi acasă dacă.... nu-i atentă.... înțeleg că în Parohia lui se întâmplă destule lucruri rele "* declarație monitorizată la min. 01;47;50 din înregistrarea emisiunii.

A menționat petenta că, aceste afirmații au fost făcute în contextul în care, în calitate sa de senator, a fost numită prin Hotărârea Parlamentului nr.74/din 10 decembrie 2013 privind înființarea Comisiei parlamentare de anchetă pentru verificarea

legalității achizițiilor terenurilor din zona comunei Nana, jud. Călărași a căror deținător final este familia Basescu, ca membră a acestei Comisii având în același timp și rolul de comunicator de presă al lucrărilor Comisiei.

S-a mai arătat că, în cauză, prin ordonanța din data de 17.04.2014 s-a dispus începerea urmăririi penale cu privire la fapta sesizată iar prin ordonanța din data de 18.04.2014, a fost dispusă suspendarea urmăririi penale în baza art.312 al.(2) C.p.p. considerându-se că există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

Petenta a menționat că, împotriva acestei soluții s-a adresat, cu plângerea prevăzută de art.336 al.(1) și art.339 C.p.p., procurorului șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție care, prin Ordonanța din 12.05.2014 în lucrarea nr.1139/II/2/2014, a dispus respingerea plângerii ca neîntemeiată.

Petenta, în temeiul art.341 al.(6) lit b) Cod procedură penală a solicitat admiterea plângerii, desființarea soluției atacate și trimiterea cauzei la procuror pentru a începe urmărirea penală.

S-a arătat că, pentru a ajunge la această concluzie în Ordonanța procurorului s-a apreciat că "textul constituțional nu este la fel de explicit ca cel privind imunitatea parlamentarilor " și în aceste condiții s-a dat o interpretare considerată "sistemică" proprie acestor texte susținându-se că "prima teză a art.84 alin(2) teza I din Constituție reglementează imunitatea de drept procedural a șefului statului. Teza finală a aceluiași articol are ca obiect imunitatea de drept material.. "

Petenta a apreciat că o astfel de interpretare este total neconstituțională, fiind contrară concluziilor general obligatorii ale unor Decizii ale Curții Constituționale.

Astfel, s-a învederat că prin Decizia nr.53/2005 a Curții Constituționale - asupra cererilor de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Președintele României și Parlament, formulate de președintele Camerei Deputaților și de președintele Senatului publicată în MOF nr. 144-17/02/2005 se stabilesc următoarele: "Dreptul la exprimarea opiniei politice este garantat și pentru Președintele României de art. 84 alin.(2), care prevede pentru șeful statului aceeași imunitate ca și pentru deputați și senatori, art.72 alin.(1) din Constituție aplicându-se în mod corespunzător"

De asemenea, s-a menționat că, aceeași teză este reluată mai explicit și în Decizia nr.435/2006 - asupra cererii formulate de președintele Consiliului Superior al Magistraturii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte, și Președintele României și primul-ministru, pe de altă parte publicată în MOF nr. 576 - 04/07/2006.

"Imunitatea mandatului de demnitate publică este reglementată de Legea fundamentală la art.72 alin.(1), având ca titlu marginal "Imunitatea parlamentară", potrivit căruia "Deputații și senatorii nu pot fi trași la răspundere juridică pentru voturile sau pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului". În conformitate cu dispozițiile art. 84 alin.(2) din Constituție, "Președintele României se bucură de imunitate. Prevederile articolului 72 alineatul (1) se aplica în mod corespunzător". Analizând semnificația juridică a instituției imunității, Curtea a constatat că aceasta este o garanție constituțională, o măsură de protecție juridică a mandatului, care are menirea să asigure independența titularului mandatului față de orice presiuni exterioare sau abuzuri. Interdicția de tragere la răspundere prevăzută la art. 72 alin.(1) din Constituție are ca efect lipsa răspunderii juridice pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, iar organele

competente să stabilească răspunderea juridică sunt instanțele judecătorești în temeiul art.126 alin.(1) din Constituție care are următorul cuprins:"Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege."

Petenta a mai menționat că, chiar în Avizul consultativ privind propunerea de suspendare din funcție a Președintelui României, domnul Traian Băsescu nr.1/2007, din 05/04/2007, publicat în MOF nr. 258 - 18/04/2007, citat trunchiat în Ordonanța criticată, se reia aceeași idee :Referitor la atitudinea și exprimările domnului Traian Băsescu la adresa unor personalități publice,art.84 alin.(2) din Constituție prevede că Președintele României se bucură de imunitate în condițiile art.72 alin.(1), adică pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului.

În raport cu scopul politic urmărit, manifestările Președintelui, la care se referă autorii propunerii de suspendare, pot fi caracterizate ca opinii politice și sunt protejate de imunitatea prevăzută de textul citat din Constituție. În acest sens, Curtea Constituțională amintește considerentele Deciziei sale nr.53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României,Partea I, nr.144 din 17 februarie 2005, în care se statuau următoarele:"Curtea constată că opiniile,judecățile de valoare sau afirmațiile titularului unui mandat de demnitate publică - așa cum este Președintele României,autoritate publică unipersonală,ori cum este conducătorul unei autorități publice -, referitoare la alte autorități publice... rămân în cadrul limitelor libertății de exprimare a opiniilor politice,cu îngrădirile prevăzute de art.30 alin. (6) și (7) din Constituție."

În opinia petentei,apare astfel ca fiind contrară opiniilor Curții Constituționale a României disocierea textelor art.84 din Constituția României practică în Ordonanța criticată în sensul că prima frază (denumită teza I) s-ar referi la o imunitate procedurală iar fraza a doua (denumită teza finală) s-ar referi la o imunitate de drept material,motivat de faptul că"*trimiterea este făcută doar la prevederile art.72 al.(I) din Constituție...iar nu și la alineatele următoare..*"

În opinia Curții Constituționale art.84 al.(2) din Constituție conform căruia (2) Președintele României se bucură de imunitate. Prevederile articolului 72 alineatul (1) se aplică în mod corespunzător,reprezintă un tot unitar, fiind vorba de aceeași imunitate de drept material (funcțională) căreia art.72 al.(I) îi fixează condițiile, adică limitele rezumate la opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului., astfel după cum se stabilește de către Curtea Constituțională în Avizul consultativ privind propunerea de suspendare din funcție a Președintelui României, domnul Traian Băsescu nr.1/2007,din 05/04/2007, publicat în MOF nr.258 - 18/04/2007 mai sus citat.

S-a menționat că acesta este și considerentul pentru care nu se face trimitere și la al.(2) și (3) ale articolului 72, (împrejurare observată și în Ordonanță dar greșit interpretată) care - tot în opinia Curții Constituționale - reprezintă cu adevărat aspecte ale imunității procedurale.

Cât privește imunitatea parlamentară - ca "imunitate de procedură" - aceasta este un mijloc de protecție împotriva unor măsuri abuzive, determinate uneori de motive politice. Curtea constată că, în urma revizuirii Constituției, imunitatea parlamentară are un conținut mai restrâns, așa cum se deduce din art. 72 alin. (2) din Constituție. Astfel, deputații și senatorii pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului,dar nu pot fi perchezitionați, reținuți sau arestați decât cu încuviințarea Camerei din care fac parte, după ascultarea lor. În cauza de față, fiind vorba de sesizarea de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a uneia dintre cele trei autorități pentru a cere urmărirea

penală a unor membri ai Guvernului care au și calitatea de parlamentar, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea fundamentală, ce se referă strict la imunitatea parlamentară (Curtea Constituțională Decizie nr.270/2008 din 10/03/2008 asupra cererilor formulate de președintele Camerei Deputaților și de președintele Senatului privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între Președintele României, Ministerul Justiției și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlamentul României, pe de altă parte, precum și asupra cererii președintelui Consiliului Superior al Magistraturii privind conflictul juridic de natură constituțională între Ministerul Public și Parlamentul României - Camera Deputaților publicată în MOF nr. 290- 15/04/2008)

Singura formă procedurală referitoare la imunitatea Președintelui este cea prevăzută de art.96 care instituie procedura de punere sub acuzare, de fapt singura modalitate de ridicare a imunității pentru acte și fapte în exercitarea prerogativelor constituționale, situație ce nu interesează în cauză.

Astfel, s-a arătat că interpretarea dată în Ordonanța criticată departe de a fi "sistemică" ignoră complexul prevederilor constituționale în materie, interpretate de Curtea Constituțională ca singura autoritate care se poate pronunța.

S-a susținut că este profund greșită și susținerea din Ordonanță conform căreia "*Imunitatea Președintelui îl scutește pe acesta de răspunderea juridică de orice fel, pe perioada exercitării mandatului, pentru fapte săvârșite în această perioadă cu excepția răspunderii politice...*", într-o astfel de concepție nu ar mai exista răspundere pentru infracțiuni contra persoanei, contra patrimoniului etc.

Prof.dr.Ion Deleanu a dat un răspuns explicit acestei false interpretări ("Instituții și proceduri constituționale" ed.CHBeck 2006 pag.728")

"Președintele României de bucură de imunitate, în sensul că, în principiu, el nu răspunde juridic pentru opiniile, actele sau faptele săvârșite în exercitarea mandatului, nici pe durata acestuia, nici ulterior.

Prin acte sau fapte săvârșite în exercitarea mandatului înțelegem forme de manifestare compatibile cu funcția sa sau, altfel zicând, făcând parte din prerogativele pe care i le conferă funcția"...

"..protecția mandatului își găsește justificarea numai dacă el este exercitat în scopul și în limitele ce i s-au stabilit prin Constituție. Lipsa de răspundere ar fi un "cec în alb" pentru exercitarea iresponsabilă a mandatului. Parafrazându-l pe H.de Balzac. am spune și noi că prerogativele nu sunt sentimente: a face ceea ce trebuie și cum trebuie nu înseamnă, întotdeauna, a face ce-ți place. "

»Nu contestăm că exprimarea opiniilor politice se poate face în orice condiții, pornind de la declarații oficiale și continuând cu interviuri de presa scrisă sau audiovizuală.

În cauză însă, s-a arătat că nu este vorba de exprimarea unei opinii politice în cadrul atribuțiilor instituționale întrucât :

- problematica nu se referă la instituția prezidențială ci la o afacere privată a familiei Bănescu.

- amenințarea unui senator al României cu posibila dispariție a soțului dacă "*nu stă în banca ei*" nu constituie o activitate de exercitare a atribuțiilor prezidențiale astfel după cum sunt prevăzute de art.91-94 ș.urm. din Constituția României.

S-a menționat că față de depășirea atribuțiilor constituționale ale Președintelui României, în cauză nu se poate vorbi de o activitate ce ar cădea sub incidența art.84 al.(2) din Constituția României fiind ocrotită de imunitate.

Pentru toate aceste considerente s-a solicitat admiterea prezentei plângeri astfel după cum a fost formulată.

În temeiul art.146 lit.d) din Constituția României și art.29 din Legea nr.47/1992(r3) - privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, petenta a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.312 al.2 C.p.penală, în măsura în care se aplică Președintelui României, conform cererii anexate prezentei plângeri.

D.În conformitate cu dispozițiile art.341 alin.2 Cod procedură penală,a fost înaintată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, copia plângerii petentei, pentru ca, în conformitate cu art. 341 alin.3 Cod procedură penală să fie înaintat dosarul nr.1139/II-2/2014 și pentru a se depune note scrise cu privire la admisibilitatea sau temeinicia plângerii, conform art. 341 alin.2 C.p.p, stabilindu-se termen pentru soluționarea plângerii la data de 20 iunie 2014, termen cu privire la care părțile au fost încunoștințate.

De asemenea a fost înaintată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică și cererea petentei prin care a solicitat sesizarea Curții Constituționale cu referire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.312 alin.2 Cod proc.pen.

E. Prin încheierea din data de 20 iunie 2014, pronunțată de Judecătorul de Cameră preliminară din prezenta cauză, s-a admis cererea formulată de petenta Firea Gabriela, privind sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.312 alin.2 C.p.p în măsura în care se aplică Președintelui României.

A fost sesizată Curtea Constituțională la data de 23 iunie 2014 cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.312 alin.2 C.p.p în măsura în care se aplică Președintelui României, în raport cu prevederile art.1,art.16,art.84 și art.72 din Constituția României, iar până în prezent nu a fost comunicată soluția pronunțată de Curtea Constituțională în cauză .

S-a amânat cauza și s-a fixat termen pentru soluționarea pe fond a plângerii formulată de petenta Firea Gabriela, pentru termenul de astăzi 24 iulie 2014, în Camera Preliminară,fără citarea părților, fără participarea acestora și a procurorului, potrivit art.341 alin.5 C.p.p.

Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică a înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală dosarul nr. 238/P/2014 și ordonanța nr.1139/II-2/2014, din care rezultă că în cauză, procurorul de caz a dispus prin ordonanța nr.238/P/2014 din data de 18.04.2014 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică,suspendarea urmăririi penale a Președintelui României, BĂSESCU TRAIAN, întrucât există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

Prin ordonanța nr.1139/II-2/2014 din data de 12.05.2014 dispusă de procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea formulată de petenta Firea Gabriela împotriva ordonanței procurorului de caz.

F. În examinarea plângerii de față, Judecătorul de Cameră Preliminară al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, are în vedere cu titlu de premisă, următoarele dispoziții legale din Codul de procedură penală incidente în cauză:

„ ART. 340 Cod procedură penală

Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteri în judecată

(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art.339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.

ART. 341 Cod procedură penală

Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară

(1) După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.

(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.

(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.

(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.

(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:

1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;

2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în

mişcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimitând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.

(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecării;

b) admite contestația, desființează încheierea și re judecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.

ART. 342 Cod procedură penală

Obiectul procedurii în camera preliminară

Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

ART. 343 Cod procedură penală

Durata procedurii în camera preliminară

Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.”

Așa fiind, Judecătorul de Cameră Preliminară reține că termenul de 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță, este un termen imperativ.

În speța de față, plângerea petentei a fost înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, la data de 28 mai 2014, astfel încât, nu se mai poate acorda un nou termen în cauză, chiar dacă, până la acest moment Curtea Constituțională nu a dispus vreo soluție cu privire la excepția cu care a fost sesizată de Judecătorul de Cameră Preliminară în prezenta cauză, durata procedurii în camera preliminară în speța de față, fiind epuizată la data de 28 iulie 2014.

Pe de altă parte, întrucât în conformitate cu dispozițiile exprese ale art.367 alin.9 Cod procedură penală, potrivit cărora: „*ridicarea unei excepții de neconstituționalitate nu suspendă judecarea cauzei.*”, deși s-a dispus sesizarea Curții Constituționale a României prin încheierea de ședință de la termenul din 20 iunie 2014, impune în consecință, pronunțarea unei încheieri în prezenta cauză, până la termenul mai sus menționat, cu mențiunea că, din verificările efectuate pe portalul Curții Constituționale a României, rezultă că, dosarul a fost înregistrat la data de 23 iunie 2014 sub nr.602D/2014, însă

până în prezent nu a fost fixat termenul de soluționare a excepției de neconstituționalitate invocată de petentă.

„ART. 344 Cod procedură penală

Măsurile premergătoare

(1) După sesizarea instanței prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.

(2) Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătorul de cameră preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare.

ART. 345 Cod procedură penală

Procedura în camera preliminară

(1) Dacă s-au formulat cereri și excepții ori a ridicat din oficiu excepții, judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra acestora, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art. 344 alin. (4).

(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

ART. 346 Cod procedură penală

Soluțiile

(1) Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.

(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecării.

(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.

(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză.”

Judecătorul de Cameră preliminară în prezenta cauză, reține că dispozițiile art. (6) lit.b din Codul de procedură penală, invocate de către petentă, nu au incidență în cauză, întrucât aceste dispoziții legale prevăd strict și limitativ cazurile în care Judecătorul de Cameră preliminară, poate admite plângerea, desființa soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

Or, din actele și lucrările dosarului, rezultă fără echivoc, că procurorul de caz nu a dispus o soluție de *neurmărire sau netrimiteră în judecată* dintre cele prev. de art.340 Cod procedură penală, împotriva cărora „(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art.339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță”,ci procurorul doar a suspendat urmărirea penală a Președintelui României, BĂSESCU TRAIAN, apreciind că există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale.

Așadar, sintetizând cele deja iterate, Judecătorul de Cameră preliminară al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, constatând că în cauză nu s-a dat o soluție de neîncepere a urmăririi penale sau netrimiteră în judecată, ci s-a dispus suspendarea urmăririi penale a Președintelui României, BĂSESCU TRAIAN, apreciindu-se de către procurorul de caz, că există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, urmează ca în temeiul dispozițiilor art.341 alin.6 lit.a teza II-a Cod procedură penală, să respingă ca inadmisibilă plângerea petentei Firea Gabriela; cu mențiunea că, în raport de soluția ce va fi pronunțată de către Curtea Constituțională, cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată de către petentă, aceasta urmează a fi valorificată sau nu de către sus menționata petiționară, în continuarea demersurilor sale judiciare.

Conform art.275 alin.5 Cod procedură penală, va obliga petenta la plata sumei de 100 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art.341 alin.6 lit.a teza II-a Cod procedură penală, respinge, ca inadmisibilă, plângerea formulată de petenta **Firea Gabriela** împotriva ordonanței nr.1139/II-2/2014 din data de 12.05.2014 dispusă de procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Obligă petenta la plata sumei de 100 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.
Definitivă.

Pronunțată în Camera de consiliu, azi 24 iulie 2014.

LUMEA JUSTITIEI.RO